

גם לשרה לשעבר, שולמית אלזני, אין מה לדאוג מהבחינה הכספית. בקופת רשימתה של אלזני, רצי, מצויות מאות אלפי לירות אותן קיבלה היעיה מקופת המדינה עבור שלושת חבריה הכנסת אותם הצליחה להכניס לכנסת. ממערכת הבהיר רות נשאר לה עודף של קרוב לחצי מיליון ל"י, ומדי חודש נוסף על כך ממון ממלכתי בסך של כ-40 אלף ל"י לחודש.

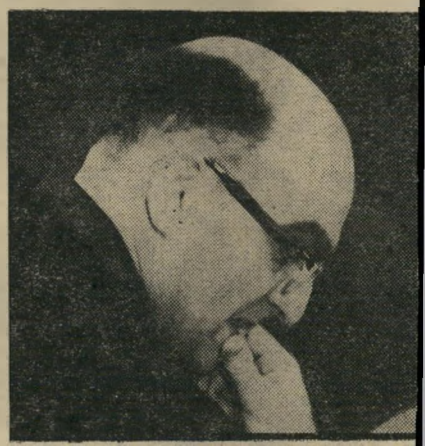
הוצאות המכוננת של אלזני, האירוח והלינה בירושלים, והנהג הפרטי שלה, מכר

ח"כ אבן
ח"כ חו"ל

ח"כ אלזני
נהג צמוד

ח"כ אלזני
דמיון רשום

סות עליידי קופה זו. לאלזני הכנסות נוספות כבעלת טור קבוע בצהרון ידיעות אחרונות. סיפרה, האדור ומדינתו, הוא ספרה חובה בבתי ספר תיכוניים, ומכניס לה תמלוגים ניכרים.

המישפר
למנטים

בין עורכי הדין המרוויחים כסף רב ממישרדיהם נמצאים ח"כ (ל"ע) ניסים אליעזר, ארי אנקוריון (מערך), יורם ארידור (הליכוד), יודית בארי (הליכוד), יואל דיזיאן (הליכוד), מאיר כהן (הליכוד), עקיבא גוף (הליכוד), משה ניסים (הליכוד), ובראש ובראשונה

אמנם, החוק מתיר להכריז על שמש כעורכי הדין. אולם ברור לגמרי, כי העובדה שעורכי הדין מסויים הוא חברי הכנסת, ועל אחת כמה וכמה יור ועדה, עשויה להביא לו לקוחות, הסבורים בצדק או שלא בצדק שעובדת היות עורכי הדין שלהם חברי הכנסת ובעל קשרים במקומות הנכונים, תקדם את עניינם.

הדבר נידון לא פעם בכנסת ובציבור, והיו שראו בכך פגיעה חמורה ביותר הן באתיקה המישפית, הן באתיקה הפרלמנטרית. ועדה מיוחדת אף ישבה על מדוכה זו. אולם הלחץ המשותף של עורכי הדין מכל המפלגות שבר כל ניסיון לשינוי המצב החוקי.

ידוע כי משקיעים גרמניים בארץ, שבנו את בתי המלון המפוארים, השתמשו בשררתי מיישרדו של גרעון האזנר, שדאג לכך שהם יקבלו את מירב ההלוואות ממישרד התיירות, אשר בראשו עומד השר משה קול, חבר סיעתו של השר האזנר. עם התמנותו לשר, הודיע האזנר שהעביר את חלקו במישרד לחתנו. לפני כן נודע כי האזנר קיבל מאות אלפי לירות עבור הרישום הטכני של החברה לישראל — דבר שהדיו הגיעו אף לכנסת. כאשר נטען כי פרקליט ממשלתי שכיר יכול היה לבצע פעולה זו בחינם.

ידוע גם כי שרי המישפטים חיים צדוק, אחד האנשים העשירים בארץ, זכה בשעתו בייצוג חברות חשובות הקשורות בממשר לה, ועריכת עסקות בין גורמים פרטיים לבין גורמים ממשלתיים או ציבוריים, גם משום שהיה ידוע ללקוחותיו כי בנוסף לכישורו הרב הוא מקורב לצלחת, וכי קשריו בשלטון הם רבים ומועילים. בין השאר ייצג צדוק את חברת ורד תמורת 400 אלף לירות לשנה, נוסף על הוצאות נסיעות שלו ושל שותפו לחו"ל, מאז התמנותו לשר מכה צדוק את חלקו במישרד שלו. אולם יש להניח שלאחר שהוא יפסיק לכהן כשר, הוא יקנה בחזרה את החלק אותו מכר — כפי שעשה בעבר, כאשר חדל להיות שר המישפטים והתעשייה. בעיית פרישתם של שרים ממישרדי עורכי הדין מעוררת בעיות חמורות. ידוע על מקרים שבהם אמנם מכרו השרים את חלקם במישרדיהם לקרובים או לשותפים, אך לא תמורת מחיר קבוע. אלא תמורת אחוז מן ההכנסות השנתיות בשנים הבאות — כך שלמעשה נשאר שותפים במישרד שלהם, שקיבלו יוקרה חדשה עם הפיכת ראש המישרד לשר. אגב, אין כל חוק האוסר על שר לעסוק בכל עיסוק מכניס שהוא. משום-מה אין חל על השר אפילו האיסור לקבל משכורת פרטית.

כדאי להיות
קיבוצניק

י וסף אלמוני מכהן, מאז חדל להיות שר, כראש עיריית חיפה. ידוע מזה שנים רבות כי אלמוני הוא אמן בניצול השבונות הוצאות שונים העומדים לרשותו.

עיריית חיפה, ולפני כן מישרד העבור, דה, דואגים לשלם לאלמוני עבור כל כוס סודה אותה שותים אורחים בביתו, והעירייה אף מממנת את נסיעותיו, מכר ניתו, הנהג שלו בתפקידו כחבר הכנסת. פרשה בפני עצמה היא פרשת חברי הכנסת הקיבוצניקים, אלה הם אהרן אפרת (מפ"ם — עין-השופט), יצחק בן-אהרון (העבודה — גיבעתיים מאר חד), יצחק גולן (ל"ע — אושה), אבי רהם גיבלבר (העבודה — אפק), חיי קה גריסמן (מפ"ם — עברון), צבי גרשוני (העבודה — ניר-עם), רב זכין (מפ"ם — להבות-הבשן), שר החינוך אהרון ירדן (עבודה — חצרים), קלמן כהנא (חזית דתית תורתית — חפ"ר חיים), רוד קורן (העבודה — גשר הזיו), ומאיר תלמי (מפ"ם — משמר העמק).

ההסדר בין הח"כים הקיבוצניקים ביין המשק שלהם הוא בדרך כלל כזה: המשק מקבל את הצ'ק הקטן, צ'ק המשכורת של החבר, הצ'ק משאיר בידיו את הצ'ק הגדול, צ'ק ההוצאות. בנוסף לכך שוכר המשק על חשבונו חדר או דירה לחברי הכנסת, במידה והוא רוצה בכך, ואף מציד אותו בדלק. כך קורה כי סכום הכסף, הנשאר בידיו של חבר הכנסת הי קיבוצניק, לאחר כל ההוצאות, הוא סכום נכבד, אפילו למי שאינו חבר קיבוץ.

(המשך הסדרה: בשבוע הבא)

תליאביב

מידרחוב השלוה

בשבת נפתח המידרחוב ההרבי

הגל — אך הציבור עדיין העריף

את המידרבה הכטוחה

כאמסטרדם שבהולנד, יש מיספר רחובות מרכזיים (הידוע שבהם מוביל מכיכר דאם לכיכר רמבראנדט) המיועדים ליהולכי-רגל בלבד, ותנועת כלירכב אסורה בהם. משני עברי הרחובות: הנויות, בתי קולנוע, בתי-קפה ומיסעדות. אין בהם כביש או מידרכה, הם בנויים על מישטח אחד.

משך כל ימות השבוע הומים הרחובות אדם. ביום השבת, שהוא יום-הקניות הי מישפחתי, רבה בהם התנועה במיוחד, בימי ראשון לעומת זאת, שהם ימי-

רגיל. קהל הולכי-הרגל העדיף, משום-מה, את המדרכה הכטוחה והמוכרת. אירגון-המוניות נכנע. יום רעיון המידרחוב, סגור-אשהעיר חיים שיפמן, נשמע לעומת זאת מרצה מאוד, כשסיכם את תוצאות הפרוייקט: "עוד ב-1969 כשעדיין הייתי בארצות-הברית, הצעתי את רעיון לחברי העירייה דאז, אלא שאו לא אני קבעתי, ולכן גם לא קיבלו את הרעיון". סיפר סגור-אשהעיר מטעם הלי-כוד, שהוא גם ראש מחלקת התנועה של העירייה.

"אני מסתובב לפעמים בדינגוף בשבת, בעיקר כימיהורף יפים כשאני לא הולך לים, וכימעט תמיד הפריעו לי שם חברה צעירים שבאו עם המכוניות שלהם. הם בעצם לא צריכים את הרחוב כדי לנסוע בו, חשבתי לעצמי, אלא כדי לעשות רושם, או למה שלא נהפוך את דינגוף לרחוב המיועד להולכי-רגל בלבד?" מאחר שבתוקף תפקידו כראש מחלקת-

יודים משחקים עך הכביש במידרחוב כתליאביב
שבת אמיתית —

מישפחה מטיילת במידרחוב
— כמו בעיריה

התנועה של העירייה, הוא בעצם האיש האחראי לפרוייקט מסוג זה, ניגש חיים שיפמן לטפל בנושא במלוא המרץ. הוא נועד עם שלושה גורמים: אירגון המוניות, המישטרה ומישרד-התחבורה. בעוד שני האחרונים קיבלו את הרעיון בחיוב, התי עוררו בעיות עם אירגון המוניות, שדרש בתוקף להמשיך לנסוע בדינגוף בשבת. לבסוף הושג הסכם-פשרה: המוניות הורשו לנסוע ברחוב ריינס המקביל, ולחצות את דינגוף בפרישמן ובגודרון. גם כיכר דינגוף נשארה פתוחה לנסיעת כלירכב, ותחום המידרחוב נקבע בין הכיכר לשרדות הקרן-הקיימת.

העיקר שיהיה שמה, גם פעולת הרמזורים שונתה, ותחת שיפעלו מדרום לצפון ומצפון לדרום, כרגיל, הופעלו הירמזורים בשישי-שבת ממזרח למערב, וי להיפך. נמצא גם פיתרון לתושבי הרחובות הקטנים היוצאים מדינגוף, וכך, ביום ה-

המנוחה לא תימצא ברחובות נפש חקה, רחובות המיועדים להולכי-רגל בלבד, והמשמשים כמרכזי-קניות מבלי שהקהל בהם יוטד על ידי מכוניות, מקובלים וי קיימים בערים רבות במערב-אירופה. בשבת האחרונה נוספה גם תליאביב אל מפת הערים שניתן למצוא בהן את המידרחוב. אלא שבניגוד לערים האחרות, בהן המידרחוב שריר וקיים משך כל ימות השבוע, הוסך רחוב דינגוף הספולרי ליהולכי-רגל למשך עשרים-ארבע שעות בי-שבוע בלבד, החל משעה חמש ביום שישי אחר-הצהריים ועד שעה חמש ביום הירשבת.

שלא כבערים האחרות, לא צהל ושמה רחוב דינגוף, ולא הפך סטגוני יותר, תחת שתושבי תליאביב, על נשיהם וטפם, ינצלו את הכביש הריק מכלירכב, היתה ביום שישי תנועה מעטה בלבד של הולכי-רגל ברחוב, ובבתי-הקפה שעל המידרכות לא ישבו יותר אנשים מכלל יום שישי